

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **R. B. Ch.**, zastoupeného JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Žitná 45, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 12. 2007, č. j. 29 Az 21/2007 - 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce jako stěžovatel brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 8. 2. 2007, č. j. OAM-298/VL-07-P07-2006. Tímto rozhodnutím mu nebyla udělena mezinárodní ochrana z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud dospěl v napadeném rozsudku k závěru, že ačkoli se správní orgán daným případem zabýval pečlivě, nelze ani po třech provedených řízeních s určitostí stanovit samotnou identitu stěžovatele. Soud to demonstroval na příkladu tří různých verzí opatření cestovního pasu stěžovatele, vycházejících z jeho výpovědí. Rovněž popis cesty stěžovatele do ČR vykazuje známky nesrovnalostí, dále také počet osob, k nimž má stěžovatel závazky, stejně jako členství stěžovatele ve straně RDR. Krajský soud vyslovil názor, že se jedná o naprosto jednoznačné a rozhodující informace o životě stěžovatele, které nemohou mít souvislost s lepší či horší pamětí dotazovaného (stěžovatele). Zjištěné rozpory tedy vyhodnotil jako výmluvy, neboť stěžovatel přesvědčivě nezdůvodnil, proč dříve nevyprávěl pravdivě. Stěžovatel byl shledán soudem nevěrohodným s odkazem na judikát - rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 5 A 746/2000 ze dne 29. 1. 2002. Krajský soud se rovněž vypořádal s aplikací § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu s tím, že žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany je účelová s odkazem na možnou (a stěžovatelem nevyužitou) aplikaci zákona o pobytu cizinců. Pokud se týká zpráv předaných při jednání soudu ve francouzštině, tyto nepřeložil krajský soud do češtiny a nevzal

v úvahu, ačkoli dle tvrzení žalobce dokládají nadále nedobrou situaci v zemi původu, nadto nebylo soudu upřesněno, v čem konkrétně by mohl být v souvislosti s nedobrou situací v zemi původu žalobce zásadním způsobem osobně ohrožen.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti [odkazující se na ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“] zejména namítl, že od samého vstupu na území ČR vystupoval pod stejným jménem, ačkoli přicestoval na cizí pas. Má však zato, že nikdo nezjišťoval, proč tak učinil, potažmo zda v době opuštění země původu byl vůbec tamější státní aparát schopný takový cestovní pas vydat. Rozpory v počtu dětí, tedy zda se jednalo o děti vlastní či jen na něj odkázané výživou, popř. v příbuzenském vztahu, rovněž nebyly objasněny. Z těchto neobjasněných skutečností nelze, dle názoru stěžovatele, dovozovat jeho nevěrohodnost. Stěžovatel vytýká žalovanému a potažmo soudu, že „slovičkaření“ (kupř. cestovat přes Německo neznamená – jak dovodil krajský soud - „v Německu být“), nepřesné překlady, nepochopení otázek a špatná formulace odpovědí způsobily nesprávný závěr o jeho nedůvěryhodnosti. Stěžovatel krajskému soudu vytkl rovněž to, že zjišťoval situaci v zemi jeho původu pouze k datu podání žádosti o mezinárodní ochranu, nikoli však také k datu ukončení správního řízení. Stěžovatel zdůraznil podání své žádosti z důvodu náboženských, politických a etnických a požádal, aby bylo ve věci nařízeno jednání. V doplnění kasační stížnosti krajskému soudu vytknul neprovedení důkazů, týkajících se aktuálního stavu lidských práv v zemi původu stěžovatele.

Po shledání přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud musel zabývat její přijatelností ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, dostupné na www.nssoud.cz. V tomto rozhodnutí shledal mj. jako jeden z možných případů přijatelnosti kasační stížnosti situaci, kdy by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu zjištěno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je navíc vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní procesní ochrana stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany.

V daném případě se žalovaný i krajský soud ve svých rozhodnutích zabývali v první řadě existencí azylově relevantního důvodu ve smyslu § 12 zákona o azylu (k prokázání tohoto zákonného důvodu směřuje i kasační stížnost). K tomu je třeba uvést, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu, například podle rozsudku ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003 – 37 (na www.nssoud.cz) „za pronásledování ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., je nutno považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí...“. Stěžovatel byl ze strany žalovaného podroben dokonce třem řízením ve věci azylu, resp. mezinárodní ochrany, což dokládá, že žalovaný se skutečně snažil zjistit, zda u stěžovatele jsou dány azylově relevantní důvody a zda tyto důvody mají podklad ve skutečnostech, které stěžovatel tvrdí. V rámci tohoto procesu však žalovaný oprávněně nedospěl k závěru o naplnění azylově relevantních důvodů, když jeho kognice zůstala „v půli cesty“, neboť vyslovil, že na stěžovatele je třeba hledět jako na osobu nevěrohodnou. Lze v této souvislosti zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2005, č. j. 4 Azs 409/2004 - 69 (č. 28/2003 Sb. NSS), dle kterého „pouhé obecné tvrzení o pronásledování pro příslušnost k určité náboženské sektě, které žadatel o udělení azylu nijak konkrétně

nedoloží a které ani jinak nevyplývá z existujících dokumentů o situaci v domovské zemi, nelze považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.“ V daném případě je dle názoru Nejvyššího správního soudu posouzení věrohodnosti žadatele o udělení azylu výsledkem celkového hodnotícího procesu a úvah žalovaného o osobnosti žadatele s přihlédnutím k míře reálnosti, resp. věrohodnosti jím tvrzených důvodů odchodu ze země původu v konfrontaci s obecnými informacemi o situaci v zemi původu. Rozhodující pro závěr o nevěrohodnosti žadatele nemohou být jen některé dílčí nepřesnosti nebo pouhým omylem vysvětlitelné nejasnosti v tvrzeních žadatele, nýbrž jen zásadní rozpory v jeho výpovědích, které správní orgán shledá. Ze spisu jasně vyplývá, že stěžovatel svými výpověďmi spadá právě do skupiny naznačené na druhém místě. Nevěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, totiž objektivně znemožnila žalovanému shledat u stěžovatele podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azyl. Z obsahu správního spisu je rovněž zcela zřejmé, že žalovaný vyvinul dostatečné úsilí zjistit, zda u stěžovatele existují azylově relevantní důvody. Je dále zřejmé, že stěžovatel svými rozporuplnými výpověďmi založil úsudek žalovaného o nevěrohodnosti svých tvrzení. Stěžovatelem předestřené nedostatky ve zjišťování skutkového stavu měl vždy možnost v pohovorech namítnout a uvést na pravou míru; nadto celá azylová procedura je dostatečně časově dlouhá k případnému doplnění důvodů relevantních k žádosti o udělení azylu. Je třeba dodat, že žalovaný nemá zákonnou povinnost domýšlet okolnosti stěžovatelem v pohovoru neuvedených.

K výtce stěžovatele stran zjišťování situace v zemi původu ke dni vydání rozhodnutí žalovaného Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovateli byl dne 22. 12. 2006 předložen seznam podkladů pro rozhodnutí žalovaného k nahlédnutí a případnému vyjádření. Stěžovatel tedy měl možnost se seznámit se skutkovými zjištěními, vyjádřit se k nim, případně navrhnout jejich doplnění, což však nevyužil a tento procesní úkon stvrdil svým podpisem. Za tohoto stavu je třeba této stěžovatelově výtce nepřisvědčit, v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2003, č. j. 3 Azs 23/2003 - 61 (na www.nssoud.cz), kde se uvádí, že „žadatel o azyl musí uvést skutečnosti a důvody, pro které o azyl žádá, již ve správním řízení. Pokud nežadá o udělení humanitárního azylu v řízení před správním orgánem, resp. neuvede důvody hodné zvláštního zřetele, které by mohl vzít správní orgán v úvahu při rozhodování o udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nemůže k jejich případnému uplatnění až v žalobě či v kasační stížnosti soud přihlížet.“ Za této situace je správný i postup krajského soudu, který dokazování v podkladech o zemi původu nedoplnil a tento svůj postup náležitě zdůvodnil; pro dokazování v řízení před krajským soudem totiž platí, že soud může zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem (§ 77 odst. 2 věta první s. ř. s.).

K požadavku stěžovatele na nařízení jednání ve věci kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud odkazuje na § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání. Pouze považuje-li to za vhodné nebo provádí-li dokazování, nařídí k projednání kasační stížnosti jednání. V projednávané věci však důvod pro nařízení jednání neshledal, neboť kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost (neprojednal ji meritorně).

Jak patrně, ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námítky stěžovatele. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele a jde proto, ve smyslu § 104a s. ř. s., o kasační stížnost nepřijatelnou.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu